

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **P. B.**, zastoupeného JUDr. Evou Poláčkovou, advokátkou se sídlem v Brně, Starobrněnská 13, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem v Brně, Žerotínovo nám. 3/5, v řízení o kasační stížnosti žalobce – stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 12. 2005, č. j. 57 Ca 15/2005 - 22,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadl shora uvedený rozsudek, kterým byla zamítnuta jeho žaloba domáhající se zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy (dále žalovaný) č. j. JMK 35751/2004 OD Ko ze dne 17. 12. 2004. Tímto rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice, odboru dopravy ze dne 29. 9. 2004, č. j. OD 1603/04 (dále též „rozhodnutí orgánu I. stupně“) podle § 59 odst. 2 správního řádu ve výrokové části tak, že v části obsahující ustanovení o právní kvalifikaci se vypouštějí slova „§ 49/1b“.

Rozhodnutím orgánu I. stupně byl obviněný z přestupku P. B. (stěžovatel) uznán vinným z přestupků podle § 22 odst. 1 písm. c) a § 49 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích porušením § 18 odst. 1 a § 11 odst. 1 zákona č. 361/2001 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, neboť dne 8. 5. 2004 kolem 21.35

hod. řídil po silnici ve směru B. – S. v místě železničního viaduktu v k. ú. obce S. osobní automobil Seat Cordoba SPZ X, nepřizpůsobil rychlost jízdy profilu silnice, přejel částečně do protisměru, kde levým bokem zachytil o levý přední roh protijedoucího vozidla Mitsubishi SPZ Y řidiče F. S., po střetu pokračoval rovně a narazil pravým předním rohem do tělesa viaduktu, od toho se odrazil, přejel napříč šikmo vlevo přes komunikaci a nakonec narazil přední částí vozidla do oplocení, které nebylo poškozeno, při nehodě byl lehce zraněn, lehké zranění utrpěla i jeho spolujezdkyně – manželka N. B., řidič S. z místa nehody ujel a byl zastížen v místě bydliště. Rozhodnutím orgánu I. stupně mu byla uložena podle § 22 odst. 2 zákona o přestupcích pokuta ve výši 2000 Kč a podle § 79 odst. 1 zák. o přestupcích povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč a 1500 Kč za vypracování znaleckého posudku.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v řádné lhůtě odvolání. Žalovaný v odvolacím řízení změnil rozhodnutí orgánu I. stupně podle § 59 odst. 2 správního řádu ve výrokové části tak, že v části obsahující ustanovení o právní kvalifikaci se vypouštějí slova „§ 49/1b“.

V odůvodnění odvolací orgán uvedl, že přestupku dle § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích se dopustí ten, kdo jinému z nedbalosti ublíží na zdraví. Podle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích se přestupky podle § 49 odst. 1 písm. b) a c) a přestupky podle § 50 spáchané mezi blízkými osobami, jakož i přestupky podle § 49 odst. 1 písm. a) projednávají jen na návrh postižené osoby, jejího zákonného zástupce nebo opatrovníka. Obsahem spisu žádný návrh není. Závěrem odvolací orgán uvádí, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními prvoinstančního orgánu, že obviněný jel rychlostí vyšší než povaze komunikace přiměřenou a přejel levou částí vozidla do protisměru.

Dne 11. 2. 2005 podal stěžovatel žalobu Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Stěžovatel ve včas podané žalobě tvrdil, že správní orgán v předchozím řízení porušil ustanovení správního řádu v ustanoveních § 3 odst. 3 (věci se nezabýval odpovědně a svědomitě), § 3 odst. 4 (nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nevedl řízení tak, aby posílil důvěru žalobce ve správnost jeho rozhodování, naopak řízení vedl jednostranně), § 32 odst. 1 (nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci, ani pro rozhodnutí neopatřil potřebné podklady), § 46 (napadené rozhodnutí není v souladu se zákonem a nevychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci) a § 47 odst. 3 (odůvodnění napadeného rozhodnutí není přesvědčivé a žalovaný se v něm nevypořádal se všemi provedenými důkazy).

Krajský soud napadeným rozsudkem žalobu zamítl. V odůvodnění krajský soud uvedl vyjádření žalobce, žalovaného, zjištění z připojeného správního spisu, a to z oznámení přestupku, protokolu o podání vysvětlení F. S., protokolu o nehodě v silničním provozu, znaleckého posudku a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba žalobce není důvodná, neboť správní orgány zjistily náležitě a spolehlivě skutkový stav věci, pro rozhodnutí si správní orgán opatřil potřebné podklady, vydané rozhodnutí je v souladu se zákonem a vychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je přesvědčivé a správní orgány se vypořádaly se všemi provedenými důkazy. Krajský soud provedeným dokazováním má za zjištěné, že přestupku, který se žalobci klade za vinu se tento dopustil.

Stěžovatel napadl rozsudek Krajského soudu v Brně v celém rozsahu včas podanou kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů („dále jen „s. ř. s.“), tedy z důvodu tvrzené vady řízení

založené nedostatky ve zjišťování skutkového stavu, tedy, že skutková podstata z níž správní orgán vycházel, je v rozporu se spisy a při zjišťování skutkové podstaty věci byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že toto porušení negativně ovlivnilo zákonnost rozhodnutí a dále z důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů.

Stěžovatel dle kasační stížnosti spatřuje pochybení správního orgánu v jednostranném přístupu k vedení řízení, poukazuje na to, že se vymyká pravidlům logického usuzování, aby účastník dopravní nehody, jenž ji nezavinil a jemuž současně vznikla škoda od dopravní nehody ujel a fingoval krádež poškozeného vozidla. Rovněž stěžovatel zmiňuje, že při hodnocení důkazů zůstaly bez povšimnutí logické rozpory ve výpovědi řidiče S., konkrétně jeho tvrzení, že protijedoucí vůz měl puštěná dálková světla a tím jej oslnil v porovnání s jeho výpovědí, že vůz stěžovatele přejel před kolizí střed vozovky, kdy dle stěžovatele oslnění a současně pozorování polohy protijedoucího vozidla na vozovce není možné. Stěžovatel napadá také nezohlednění otázky viníka nehody ve vztahu k délce řídičské praxe obou řidičů.

K vadě rozhodnutí krajského soudu spočívající v nesrozumitelnosti stěžovatel uvádí, že jednotlivé listy ani strany napadeného rozsudku spolu nesouvisí, nenaazují na sebe, netvoří konzistentní celek, některé pasáže jsou obsaženy dvojnásob, některé zcela chybí a nelze usoudit, jak se krajský soud vyrovnal s odmítnutím důkazu výsledku svědka MUDr. R.

K vadě rozhodnutí krajského soudu spočívající v nedostatku důvodu stěžovatel uvádí, že pouhým citováním stanovisek a postojů stran se závěrečnou konstatací faktu ztotožnění se stanoviskem není naplněním přezkumné činnosti.

Napadený rozsudek navrhuje stěžovatel zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 23. 3. 2006 uvádí, že kasační stížnost je nedůvodná. K oběma tvrzením stěžovatele směřujícím dle žalovaného proti hodnocení důkazů (zohlednění skutečnosti ujetí z místa nehody řidičem S. a rozpory spatřované stěžovatelem v jeho výpovědi) žalovaný uvádí, že rozhodným zjištěním v řízení se stěžovatelem bylo zjištění o místě střetu a dále také o rychlosti jeho jízdy. Dle žalovaného na základě takového zjištění vyplývajícího ze znaleckého posudku bylo možno učinit závěr, jestli stěžovatel spáchal vytýkaný skutek. Nemožnost vidět přejetí protijedoucího vozidla do protisměru při současném oslnění je dle žalovaného pouhou domněnkou stěžovatele.

K tvrzení stěžovatele o jednostranném přístupu správního orgánu, který se projevil formulací otázek pro znalce, žalovaný uvádí, že takové tvrzení stěžovatel neuplatnil v žalobě ze dne 11. 12. 2005, a proto k němu nelze přihlídnout. K tomuto navíc žalovaný uvádí, že předmětem řízení o přestupku byl skutek obviněného a k němu tedy směřovalo dokazování.

Obdobně se žalovaný vyjadřuje k stížnostnímu tvrzení stěžovatele o nezohlednění délky řídičské praxe při rozhodování o vině, a to tak, že takové tvrzení stěžovatel neuplatnil v žalobě a je tedy nepřipustné. Navíc zde žalovaný uvádí, že rozhodná skutková zjištění, z nichž bylo možno dovozovat protiprávní jednání stěžovatele (skutková zjištění o jízdě), délka řídičské praxe nemůže přímo ovlivnit.

K stěžovatelem tvrzené vadě nepřezkoumatelnosti z důvodu nesrozumitelnosti napadeného rozsudku žalovaný uvádí, že nejde o vadu rozsudku, ale jeho písemného vyhotovení a krajský soud již bezchybná písemná vyhotovení doručil účastníkům řízení opětovně. Žalovaný se také neztotožňuje se stěžovatelem tvrzenou neodůvodněností rozsudku.

Žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnul.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V podané kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje stížnostní důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

Dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

K tvrzení stěžovatele o jednostranném přístupu k vedení řízení při hodnocení důkazů s poukazem na to, že se vymyká pravidlům logického usuzování, aby účastník dopravní nehody, jenž ji nezavinil a jemuž současně vznikla škoda od dopravní nehody ujel a fingoval krádež poškozeného vozidla a dále nepřihlédnutí k logickým rozporům ve výpovědi řidiče S., konkrétně u jeho tvrzení o oslnění dálkovými světly a současném pozorování polohy protijedoucího vozidla na vozovce, Nejvyšší správní soud uvádí, že zde neshledal vadu řízení, neboť se ztotožňuje s názorem, že rozhodným zjištěním ve správním řízení se stěžovatelem, zda zavinil dopravní nehodu, bylo zjištění o místě střetu a o rychlosti jízdy stěžovatele. Na základě tohoto zjištění vyplývajícího ze spisového materiálu, zejména ze znaleckého posudku bylo možno jednoznačně učinit závěr, že stěžovatel dopravní nehodu zavinil. Znalec se vyjádřil ke způsobu jízdy obou účastníků dopravní nehody před nehodou, rychlost jízdy vozidla stěžovatele, jím připuštěnou 70 km, před železničním podjezdem sniženou asi na 55 km/hod., znalec považoval vzhledem na výhledové poměry a nutnost jízdy ve svém jízdním pruhu za nepřiměřenou, dovodil z nálezů střepin skla na vozovce (převážně v protisměrném jízdním pruhu) a z poškození obou vozidel vyplývajících ze vzájemného střetu (deformace levé přední části vozidla stěžovatele vykazují nejsilnější působení vlivu střetu, zlomený levý roh nárazníku, další deformace dveří i zadního blatníku vykazují již deformace a poškození podstatně menší boční hloubkou, což nasvědčuje na vzájemný pohyb automobilů) a z poškození vozidla stěžovatele, které nevyplývalo ze vzájemného střetu vozidel, ale z následného nárazu do viaduktu, že ke střetu vozidel došlo tím, že automobil stěžovatele přešel při najíždění pod viadukt přes střed vozovky a zasáhl do protisměrného jízdního pruhu po němž už z viaduktu vyjížděl automobil řidiče S., takže ke střetu obou vozidel došlo v levé

polovině vozovky (v protisměrném jízdním pruhu) ve směru jízdy stěžovatele. Tyto konkrétní závěry správního řízení jako celku i krajského soudu stěžovatel v kasační stížnosti ani konkrétně nenapadá.

Chování řidiče S. po dopravní nehodě nemá vliv na správnost závěru vyvozeného správním orgánem ve správním řízení, když rozhodným zjištěním bylo zjištění o místě střetu a o rychlosti jízdy stěžovatele.

Vzhledem k výše uvedenému, by ani stěžovatelem zmiňovaný logický rozpor ve výpovědi řidiče S. neměl vliv na správnost závěru správního orgánu. Nejvyšší správní soud navíc neshledal logický rozpor ve výpovědi řidiče S., neboť tento v Protokolu o podání vysvětlení ze dne 17. 5. 2004 uvedl, že „protijedoucí auto podle mne jelo mnohem rychleji než já a ještě mne oslnil, a podle mne přejel přes střed vozovky v místě těsně před vjetím pod most. Přesně to neodhadnu pro oslnění tímto vozidlem.“

K tvrzení stěžovatele o jednostranném přístupu správního orgánu, který se projevil formulací otázek pro znalce a k nezohlednění délky řídičské praxe při rozhodování o vině, Nejvyšší správní soud uvádí, že taková tvrzení stěžovatel neuplatnil v žalobě ze dne 11. 12. 2005, a proto k nim nelze přihlídnout ve smyslu ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s.

K tomuto navíc Nejvyšší správní soud uvádí, že předmětem řízení o přestupku byl skutek obviněného a k němu tedy dokazování směřovalo a dále, že rozhodná skutková zjištění, z nichž bylo možno dovozovat protiprávní jednání stěžovatele (skutková zjištění o rychlosti jízdy a místě střetu), délka řídičské praxe nemůže přímo ovlivnit.

K namítané vadě rozhodnutí krajského soudu spočívající v nesrozumitelnosti, konkrétně, že jednotlivé listy ani strany napadeného rozsudku spolu dle stěžovatele nesouvisí, nenasazují na sebe, netvoří konzistentní celek, některé pasáže jsou obsaženy dvojmo, některé zcela chybí a nelze usoudit, jak se krajský soud vyrovnal s odmítnutím důkazu výslechu svědka MUDr. R., Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že krajský soud dne 8. 3. 2006 doručil zástupci stěžovatele již bezchybný výtisk rozsudku se sdělením, že kontrolou spisu bylo zjištěno, že vinou techniky došlo k chybnému výtisku rozsudku. Rozhodnutí krajského soudu shledal Nejvyšší správní soud srozumitelným, po zaslání bezchybného výtisku rozsudku na sebe jednotlivé listy i strany navazují, pasáže zde nejsou obsaženy dvojmo a žádné nechybí. V závěru odůvodnění se krajský soud vyjádřil i k neprovedení důkazu výslechu svědka MUDr. R. tak, že skutkový stav byl náležitě zjištěn všemi provedenými důkazy a krajský soud dává za pravdu správním orgánům, že bylo zcela nadbytečné provádět další výslechy spolujezdců druhého účastníka dopravní nehody F. S., nebo příbuzného F. S. MUDr. R., který nejel ani v jednom z vozidel, která se střetla, tedy průběh dopravní nehody vůbec neviděl.

K vadě rozhodnutí krajského soudu spočívající v nedostatku důvodu, kterou stěžovatel spatřuje v pouhém citování stanovisek a postojů stran se závěrečnou konstatací faktu ztotožnění se stanoviskem žalovaného, Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud byl při posuzování zákonnosti rozhodnutí žalovaného správního orgánu vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel v žalobě uvedl, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud se v napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi stěžovatelem uvedenými námitkami. Své závěry soud patřičně odůvodnil, a pouze u vypořádávání se s nepravdivostí tvrzení stěžovatele, že pokud jde o konstrukci nehodového děje, znalec vycházel pouze z podání vysvětlení řidiče S., krajský soud uvedl, že

toto tvrzení pravdivé není, neboť to vyplývá ze znaleckého posudku, z něhož je patrné z jakých podkladů znalec vyšel a v tomto směru se krajský soud ztotožnil se stanoviskem žalovaného ze dne 1. 4. 2005, kdy pro stručnost na něho odkazuje. Jednoznačně je zde patrný názor krajského soudu o vyvrácení tvrzení stěžovatele znaleckým posudkem a Nejvyšší správní soud zde tedy nezjistil naplnění kasačních důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť rozhodnutí krajského soudu je srozumitelné i dostatečně odůvodněné.

Nejvyšší správní soud v této věci tedy neshledal vady správního řízení, které by ovlivnily správnost nebo zákonnost správního rozhodnutí a dále konstatuje, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel není v rozporu se spisy, skutková zjištění žalovaného mají oporu v podkladech rozhodnutí, podklady byly pro rozhodnutí dostatečné a byly obstarány v souladu se zákonem a rozhodnutí je dostatečně zdůvodněno.

Nejvyšší správní soud tak nezjistil ani naplnění tvrzených kasačních důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a žalovanému náklady řízení nevznikly, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu